

První zkouška v divadelním sále

Na světě není nic krásnějšího než divadlo, říkala si Anička, když se s kamarády připravovali na zkoušku.

Tarek nejdříve sestavil loutkové divadélko. Anička pověsila všechny loutky na dřevěný stojan. Dita na podlaze úhledně rozložila rekvizity a přidala k nim magnetofon. Za chvíli se z kazety ozval Adamův klavír a Anička si potichu prozpěvovala:

*„Jsem princezna opuštěná,
do jeskyně uzavřená,
kde je má zahrada,
kde je můj déšť...“*

Vtom Tarek zvolal: „Zatáhněte závěsy!“

Anička s Ditou honem běžely k oknům. Jakmile byla v sále tma, Tarek rozsvítil šňůru malých světýlek, která lemovala rám jeviště. Nasvícená zámecká komnata čarovně zazářila a rázem bylo v sále cítit pohádkové kouzlo.

Ovšem to ještě zdaleka nebylo všechno!

Tarek na holčičky významně pohlédl a řekl: „Teď se dívejte, co vám předvedu!“ A najednou zakřičel: „Hyjé, hyjé, hyjé!“

Na jeviště přicválal pštros s posazeným Kašpárkem.

„Hyjé, hyjé, hyjé,“ povykoval Tarek, tedy vlastně Kašpárek, který se držel pštroso kolem krku.

Jednou rukou ptáka objímal a druhou ho plácáním do boku pobízel kupředu. Objel několik koleček. Až uprostřed jeviště seskočil dolů.

„Velevážené publikum, dámy a pánové,“ uklonil se Kašpárek. „Zajisté vám je velkou záhadou, proč se naše divadlo jmenuje zrovna Pštrosí. Nuže, zde je jedna z odpovědí.“ Kašpárek ukázal na pštroso a poté hrdě krasořečnil: „Toto je můj věrný oř, nejrychlejší pták ze všech ptáků, co mě vždy a všude dopraví rychlostí blesku. A tak jako blesk na nebi zaplane, my si přejeme, aby též naše divadlo vzplanulo ve vašich srdcích.“ Po těch slovech si Kašpárek zabušil na hrud' a dojatě pronesl: „Ach, moje srdce tluče jen pro divadlo! Bije se za divadlo! A i kdyby přišla povodeň nebo jiná zkáza, divadlo nikdy neopustí!“ Popošel na kraj jeviště a s rukou před pusou jakoby potajmu sdělil: „A přece vám ještě prozradím, že mezi mnou a tímhletem obřím ptákem je jeden velký rozdíl. Víte, co dělá pštros, když se bojí? Správně, strčí hlavu

do písku. No, my se taky trochu bojíme, že se nám třeba náhodou něco nepovede. Znáte to, člověk něco zapomene nebo trošku poplete, až se úplně zaplete. Ale pozor! My hlavy do písku zaručeně nestrčíme! My budeme statečně hrát do samého konce. A i když se sem tam nějaká chybička vloudí, doufáme, že se vám představení bude líbit. Takže – začínáme!“

Po tomto zvolání Kašpárek zvesela nasedl na pštrosa a odcválal z jeviště.

Kamarádky nadšeně tleskaly.

„Výborně! Výborně!“ volala uchvácená Anička.

„Jak jsi to dokázal tak rychle vymyslet?“ žasla Dita.

Anička však věděla, že Tarek pokaždé na všechno přijde. A ještě se s ním užije legrace! Je to ten nejlepší kamarád na světě. Ach, odváží se mu někdy dát pusu?

Ale zkouška pokračovala.

Následovala pohádka O princí z Kaštanového království. Tu měly děti dávno nacvičenou, takže ji zahrály bez potíží. I Dita šikovně pomáhala. Například při úvodní bouři mávala kouskem plechu, aby to znělo jako hromobití. Akorát kaštany se od podzimu seschly a nevábne se scvrkly. Dita slíbila, že je propříště aspoň vyleští.

A teď byla na řadě první ukázka s názvem Upírovo probuzení. Celá scéna se odehrávala v noci na hřbitově, a proto k ní patřila právě temná kulisa s velkým bílým měsícem v úplňku. Na jevišti stála rakev s odklápěcím víkem, pod nímž samozřejmě spal upír. Na noční obloze poletovala sova.

„Húúú, húúú, húúú,“ kroužila Anička se sovou sem a tam.

Přstrosí divadlo

„Ještě chvíli počkej, Aničko,“ přerušil ji Tarek a podal Dítě dvě baterky: „Na začátku bude úplná tma a ty posví-
tíš jednou baterkou na měsíc a druhou na sovu.“

Dita to udělala. Sotva úzký světelný kužel ozářil pou-
ze měsíc a létající sovu, zdála se noc mnohem tajuplnější
i hrůzostrašnější.

Pak Tarek pokynul Dítě, aby baterky zhasla, a rozsví-
til spodní světýlka. Současně začal pomalu nadzvedávat
víko rakve. Jakmile se odklopilo, z rakve se vztyčil upír.

„Noc se probouzí! Noc mě volá! Je úplněk a sova hou-
ká!“ promluvil Tarek coby upír ponurým záhrobním hla-
sem.

Po těch slovech upír vylezl z rakve a prohlásil, že má
hlad a že chce někomu vysát krev. Dokonce se pokoušel
chytit sovu. Ale sova naštěstí vyděšeně uletěla. Tím bohu-
žel první ukázka skončila.

Druhá ukázka obsahovala krátké cirkusové číslo klaun-
na s velkým míčem. Míč se pokaždé odněkud nečekaně
přikutálel a klauna zezadu povalil. Chudák klaun. Sna-
žil se odhadnout, z které strany se míč přiblíží, jenže se
znovu a znovu pletl. Vyčerpaný klaun se nakonec posadil
na zem. Ale sotva si míče přestal všímat, míč sám od sebe
lehounce přihopsal a mírně do klauna žďuchal. Jako by
pokorně žadonil, aby si s ním klaun hrál. Ten to zprvu
odmítal, ale na závěr se s míčem spřátelili.

V této jednoduché scénce Dita nemusela pomáhat,
a tak ji celou sledovala ze židle jako divačka.

„Líbilo se ti to?“ zavolal na ni Tarek.

„Paráda! Bomba! Nádhera!“ byla spokojená Dita a ná-
hle se zarazila: „To je konec?“

V tom okamžiku se Tarek podíval na Aničku. Ale nezeptal se, jestli něco vymyslela. Čekal, co sama odpoví.

Anička se nadechla a odhodlaně řekla: „Není to kocenec. Ještě jsem vymyslela číslo s baletkou Lili. Já vám ho ukážu!“

Anička vyndala z batůžku klubko smotaného provázku a paraplíčko. Provázek natáhla a připevnila po stranách jeviště. Paraplíčko zasunula do baletčiny ruky a nato oběma kamarádům předvedla celou scénku.

Na začátku se Lili s paraplíčkem snesla z výšky na provázek. Drobnými krůčky několikrát přetancila sem a tam. Dvakrát se zastavila a povyskočila. Pak provedla stojku, most a roznožku. A opět lehounce tančila, až zvedla nožku do půvabné holubičky. Nakonec se uklonila a pomalu se s paraplíčkem vznesla vzhůru, pryč z jeviště.

„Aničko, to se ti moc povedlo!“ žasl pro změnu Tarek.

„Bylo to překrásný!“ vzlykla dojatě Dita.

A vtom se ozvalo tiché zaťukání na dveře.